

Men jeg vil godt give et eksempel på, hvad der sker, når det er så lukket.

Vi er mange, der skældte V og K ud, fordi de havde gennemtvunget forringelserne af sabbatorloven og stoppede for skraldemandsordningerne. Her må vi jo give en undskyldning til V og K. Vi ved nu, at denne forringelse kom efter et ønske fra Socialdemokratiet. Vi undrer os, og vi beklager, at vi så mekanisk giver V og K skylden for alt ondt, men hvorfor skal vi egentlig gå og gætte på, hvem der har skylden for, hvad der sker?

Hvorfor skal vi have en debat om væsentlige lovforslag, hvor det vigtigste argument fra mange ordførere var: Vi støtter forslaget, for det har vi aftalt? Vigtige love vedtages på kort tid uden ordentlig debat, uden tid til at analysere virkningerne, og uden at befolkningen har en chance for at følge med og gøre sig gældende, før det hele er vedtaget.

Vi sagde det før valget, vi sagde det ved starten af behandlingen af finansloven, og vi siger det igen i dag: Det er skadeligt for demokratiet, at de afgørende diskussioner tages bag lukkede døre. Det fremmer den politikerlede, alle her i salen ellers beklager så meget. Vi, der er nye, kan måske bidrage med nogle iagttagelser, der af mere garvede parlamentarikere opleves som en selvfølge – en selvfølge, der ikke sættes spørgsmålstegn ved, men som er noget, man har vænnet sig til.

Alt for ofte er der jo her i dette Ting ingen politisk debat, kun hovedregning, endda en begrænset form for hovedregning. Den går ud på, at man kan tælle til 90, og når man er kommet til 90, stopper dialogen. Det vil jeg også sige til den presse, der ikke længere synes, det er interessant at overvære finanslovdebatten. Jeg advarer den imod kun at betragte politikere som interessante, hvis de er eller er på vej til at blive en del af 90 mandater. Det er ikke godt for demokratiet, at politik gøres til et spørgsmål om matematik.

Jeg vil også godt nævne en erfaring fra udvalgsarbejdet op til vedtagelsen af finansloven. Når assurandørerne og revisorerne møder op, får de stor opmærksomhed. Vi udskyder afgivelse af betænkninger om love for at give dem tid til at læse ministerens ændringsforslag, der kommer i sidste øjeblik. Til det allersidste er der åbent for ændringsforslag, der imødekommer de indvendinger, de kommer med. Og det var i øvrigt i orden. Enkelte problemer var utilsigtede, noget var kommet i klemme ved en lovæn-

dring, og så var det fint, at vi trods presset tog os tid til at løse problemet.

Men det må jo også noteres, at det ikke er alle, der får denne selvfølgelig opmærksomhed. Når der kommer deputationer fra et lidt lavere niveau i samfundet – lad os bare igen tage et eksempel herfra: invalideorganisationerne, som også havde berettigede indvendinger, og som faktisk overbeviste mange af os om deres synspunkter – så sætter man hælene i. Et forlig er et forlig, og enhver ændring afvises, også selv om der var tale om småændringer, som var nødvendige for at kunne løse deres problem.

Træder vi endnu et par skridt ned ad samfundsstigen til de arbejdsløse og bistandsmodtagerne, bliver det klart, at de slet ikke har et apparat som det, f.eks. forsikringsselskaberne har, til at varetage deres interesser. De organisationer, der gennem tiden er mødt frem, har opgivet. De ved af bitter erfaring, at det kommer der intet ud af. Enhedslisten lavede forleden en høring om ændringsforslagene, og her mødte disse grupper talstærkt op, kom med de relevante spørgsmål, gav de konkrete eksempler på, hvad der er galt med den gældende lovgivning, og fortalte om problemerne i de love, der nu vedtages.

Arbejdsministeren mødte beredvilligt op, og det skal hun have ros for, men hendes lytteevne får ikke nogen ros. Der var ikke tale om samme imødekommenhed som den, assurandørerne fik i Skatteudvalget. Nej, arbejdsministeren kom for at fortælle, at sådan var det og sådan bliver det.

Jeg forstår det til fulde, hvis store dele af befolkningen oplever et kartel af politiske og økonomiske magthavere, der ikke vil dem noget godt. Jeg synes, det er meget utiltalende, at lydhørheden over for grupper oftest kun gælder dem, der står øverst på samfundsstigen, kun gælder dem, der har mægtige organisationer, der putter tonsvis af fine skrifter i vore postkasser, og som har en stribe af lobbyister til at varetage deres interesser.

Vi er, som det er de fleste bekendt, imod denne finanslov og stemmer imod den. Vi har under behandlingen gjort, hvad vi kunne for at belyse de urimeligheder, der er tale om, men vi ved også, at det herinde er spildte Guds ord på Balle Lars.

Derfor valgte vi at bruge denne ordførertale til at påpege nogle problemer og gøre rede for den måde, vi arbejder på. Vi håber at kunne være med til at gøre murene i dette slot mere gennemtrængelige for de synspunkter, der rører sig udenfor.